

Το Χρέος μας προς το Ισραήλ

Διδακτική Επιστολή
Από τον Derek Prince

Στη συνομιλία Του με τη Σαμαρείτισσα στο πηγάδι του Ιακώβ, ο Ιησούς της είπε:

«Εσείς οι Σαμαρείτες λατρεύετε αυτό που δεν ξέρετε· εμείς όμως λατρεύουμε αυτό που ξέρουμε, γιατί η σωτηρία έρχεται στον κόσμο από τους Ιουδαίους». (Κατά Ιωάννην 4:22)

Με το «εσείς» ο Ιησούς αναφερόταν στους Σαμαρείτες· με το «εμείς» αναφερόταν στους Ιουδαίους. Έτσι, ταύτισε τον εαυτό Του με τους Ιουδαίους και μίλησε ως ένας από αυτούς. Στο τελευταίο βιβλίο της Αγίας Γραφής—στην Αποκάλυψη 5:5—ο Ιησούς αποκαλείται «το Λιοντάρι της φυλής του «Ιούδα». Η λέξη «Ιούδα» είναι το όνομα από το οποίο προέρχεται η λέξη «Ιουδαίος». Είναι σημαντικό να

κατανοήσουμε όλοι ότι υπάρχει ένας ιδιαίτερος τρόπος με τον οποίο ο Ιησούς ταυτίζεται με τους Ιουδαίους· και αυτή η ταύτιση δεν έπαψε με την επίγεια ζωή Του, αλλά συνεχίζεται στην Αγία Γραφή και μετά τον θάνατο, την ταφή και την ανάστασή Του—μέχρι την αιωνιότητα.

Είναι εξίσου σημαντικό για όλους μας να αναγνωρίσουμε την αλήθεια αυτού που είπε ο Ιησούς στη Σαμαρείτισσα —«η σωτηρία έρχεται στον κόσμο από τους Ιουδαίους». Αυτό είναι ένα αδιαμφισβήτητο, ιστορικό γεγονός. Χωρίς τους Εβραίους δεν θα είχαμε ούτε πατριάρχες, ούτε προφήτες, ούτε αποστόλους, ούτε την Αγία Γραφή — και ούτε Σωτήρα! Στερούμενοι από όλα αυτά, πόση σωτηρία θα είχαμε; Καμία!

Όλα τα άλλα έθνη της γης οφείλουν στους Ιουδαίους ό,τι πολυτιμότερο υπάρχει στην πνευματική τους κληρονομιά. Αυτό ισχύει για όλους μας—είτε είμαστε Άραβες, Αφρικανοί, Ασιάτες ή Ευρωπαίοι—Ρώσοι, Αμερικανοί ή Κινέζοι. Όλοι οφείλουμε στους Ιουδαίους ένα πνευματικό χρέος που δεν μπορεί να υπολογιστεί.

Η Αγία Γραφή καθιστά σαφές ότι ο Θεός απαιτεί από τους Χριστιανούς όλων των άλλων εθνών να αναγνωρίζουν το χρέος τους προς τους Ιουδαίους και να κάνουν ό,τι μπορούν για να το ανταποδώσουν. Στο 11ο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής, ο Παύλος απευθύνεται κυρίως σε Χριστιανούς που προέρχονται από τα έθνη. Στο εδάφιο 13 λέει: «Και τώρα απευθύνομαι σ' εσάς, που δεν είστε

Ιουδαίοι». Υπενθυμίζει στους πιστούς από τα έθνη το χρέος τους προς τους Ιουδαίους και τους προειδοποιεί να μην υιοθετήσουν αλαζονική ή αχάριστη στάση απέναντι στο Ισραήλ. Μια προσεκτική ανάλυση αυτού του κεφαλαίου δείχνει ότι ο Παύλος χρησιμοποιεί το όνομα «Ισραήλ» για να αναφερθεί σε εκείνους που είναι Ιουδαίοι κατά φυσική καταγωγή και να τους διακρίνει από τους Χριστιανούς που προέρχονται από τα έθνη. Με άλλα λόγια, δεν χρησιμοποιεί το «Ισραήλ» ως συνώνυμο της Εκκλησίας.

Στην επιστολή προς Ρωμαίους 11:30–31, ο Παύλος συνοψίζει όσα έχει πει σχετικά με το χρέος και την ευθύνη των Χριστιανών από τα έθνη απέναντι στο Ισραήλ. (Για λόγους σαφήνειας, έχω προσθέσει σε αγκύλες, δίπλα στις αντωνυμίες, τις κατάλληλες λέξεις—είτε «Ισραήλ» είτε «τα έθνη»:

«Έτσι κι εσείς, [Εθνικοί], κάποτε δεν ήσασταν υπάκουοι στο Θεό, ενώ τώρα η ανυπακοή των Ιουδαίων σάς έφερε το έλεος του Θεού. Το ίδιο κι αυτοί [Ιουδαίοι] τώρα δεν υπακούουν στο Θεό, γιατί ο Θεός ήθελε να ελεήσει εσάς [Εθνικοί]· κι αυτό, για να βρουν κι αυτοί [Ιουδαίοι] το έλεός του».

Με άλλα λόγια, εξαιτίας του ελέους του Θεού που έφτασε σε εμάς, τους Χριστιανούς από τα έθνη, μέσω του Ισραήλ, ο Θεός απαιτεί από εμάς, με τη σειρά μας, να δείχνουμε έλεος προς το Ισραήλ. Πώς μπορούμε να εκπληρώσουμε αυτή την υποχρέωση; Ακολουθούν τέσσερις πρακτικοί τρόποι με τους οποίους μπορούμε να το κάνουμε.

Πρώτον, μπορούμε να καλλιεργήσουμε και να εκφράσουμε μια στάση ειλικρινούς αγάπης προς τον Εβραϊκό λαό. Οι συνήθειες μορφές «μαρτυρίας» ή «κήρυξης» που εφαρμόζουν οι Χριστιανοί δεν αγγίζουν καθόλου την καρδιά του Εβραϊκού λαού. Στην πραγματικότητα, συχνά τους εξοργίζουν και τους απομακρύνουν. Είναι όμως εκπληκτικό το πώς το φαινομενικά σκληρό περίβλημα ενός Ιουδαίου μπορεί να λιώσει όταν έρχεται αντιμέτωπο με ζεστή και ανυπόκριτη αγάπη. Σε δεκαεννέα αιώνες διασποράς ανάμεσα στα άλλα έθνη, υπάρχει ένα πράγμα που οι Ιουδαίοι σπάνια έχουν συναντήσει—και αυτό είναι η αγάπη! Για χάρη του Κυρίου, ας σταματήσουμε να προσπαθούμε να κάνουμε «προσηλύτους» από τον Εβραϊκό λαό και ας αρχίσουμε να ανταποδίδουμε το χρέος αγάπης που τους οφείλουμε εδώ και τόσους αιώνες.

Δεύτερον, στην επιστολή προς Ρωμαίους 11:11 ο Παύλος λέει ότι:

«Επειδή όμως σκόνταψαν αυτοί, ήρθε στα άλλα έθνη η σωτηρία, για να κάνει τους Ιουδαίους να ζηλέψουν».

Αυτός είναι ένας ακόμη σημαντικός τρόπος με τον οποίο μπορούμε να ανταποδώσουμε το χρέος μας προς τους Ιουδαίους—απολαμβάνοντας και φανερώνοντας την αφθονία των ευλογιών του Θεού εν Χριστώ, με τέτοιο τρόπο ώστε οι Ιουδαίοι να ζηλέψουν και να επιθυμήσουν αυτό που βλέπουν να απολαμβάνουμε. Αυτές οι ευλογίες θα πρέπει να είναι ορατές σε κάθε τομέα της ζωής μας—τον πνευματικό, τον σωματικό, τον οικονομικό και τον υλικό. Πάνω απ' όλα, όμως, θα πρέπει να εκφράζονται στην κοινή μας ζωή ως πιστών—μια ζωή δικαιοσύνης, ειρήνης και χαράς εν Αγίω Πνεύματι.

Αλίμονο! Στο πέρασμα των αιώνων, οι Ιουδαίοι έχουν δει ελάχιστα ανάμεσα στους Χριστιανούς που θα μπορούσε να τους προκαλέσει ζήλια. Κυρίως έχουν δει αμέτρητες αιρέσεις και παρατάξεις, που όλες διεκδικούν τον τίτλο «Χριστιανικές», να επικρίνουν η μία την άλλη, ακόμη και να αλληλοσκοτώνονται—όλα στο όνομα του Χριστιανισμού. Πουθενά δεν έχει φανεί πιο κραυγαλέα η διχόνοια μεταξύ των Χριστιανών από ό,τι στην πόλη που θεωρείται ιερή τόσο από τους Χριστιανούς όσο και από τους Ιουδαίους—την Ιερουσαλήμ. Συχνά, στους λεγόμενους «ιερούς τόπους» του Χριστιανισμού, εκπρόσωποι διαφορετικών Χριστιανικών παρατάξεων έχουν έρθει στα χέρια και έχουν χύσει το αίμα ο ένας του άλλου—για να αποδείξουν την ορθοδοξία τους και να υπερασπιστούν τα προσκυνήματα και τα προνόμιά τους. Σε περισσότερες από μία περιπτώσεις από τότε που ιδρύθηκε το κράτος του Ισραήλ, ιεραπόστολοι μιας Χριστιανικής ομάδας έχουν παραπνευθεί στον (Ιουδαίο) υπουργό Θρησκευμάτων για τους εκπροσώπους μιας άλλης Χριστιανικής ομάδας και ζήτησαν την απέλασή τους. Όλα αυτά δύσκολα θα μπορούσαν να κάνουν τους Ιουδαίους να αναφωνήσουν: «Ιδού, πόσο αγαπούν ο ένας τον άλλον αυτοί οι Χριστιανοί!»

Τρίτον, η Αγία Γραφή μάς προτρέπει να επιδιώκουμε το καλό του Ισραήλ με τις προσευχές μας:

«Ζητάτε την ειρήνη τής Ιερουσαλήμ: ας ευτυχούν εκείνοι που σε αγαπούν».
(Ψαλμός 122:6)

Για να προσευχόμαστε αποτελεσματικά με αυτόν τον τρόπο, χρειάζεται να αναζητήσουμε μέσα από την Αγία Γραφή τα σχέδια του Θεού για το Ισραήλ και την Ιερουσαλήμ και, στη συνέχεια, να αφοσιωθούμε στο να προσευχόμαστε με επίγνωση και συνέπεια για την πραγματοποίηση και την εκπλήρωση αυτών των σχεδίων. Καθώς μελετούμε τις Γραφές σχετικά με αυτό, θα ανακαλύψουμε ότι, τελικά, η δικαιοσύνη και η ειρήνη είναι προορισμένες να εκπορεύονται από την Ιερουσαλήμ προς όλα τα έθνη της γης· και έτσι, η ευημερία όλων των εθνών περιλαμβάνεται σε αυτή την προσευχή για την Ιερουσαλήμ και εξαρτάται από την εκπλήρωσή της.

Ένα προκλητικό, βιβλικό πρότυπο αυτού του είδους προσευχής μας δίνει ο Δανιήλ, ο οποίος αποφάσισε να προσεύχεται τρεις φορές την ημέρα, με το παράθυρό του ανοιχτό προς την Ιερουσαλήμ. Οι προσευχές του Δανιήλ αναστάτωσαν τόσο πολύ τον Σατανά και απείλησαν τόσο έντονα το βασίλειό του, ώστε εκείνος χρησιμοποίησε τη ζήλια πονηρών ανθρώπων για να προκαλέσει μια αλλαγή στους νόμους ολόκληρης της Περσικής Αυτοκρατορίας, ώστε οι προσευχές του Δανιήλ να καταστούν παράνομες. Από την άλλη πλευρά, η προσευχή για την Ιερουσαλήμ είχε τόσο μεγάλη σημασία για τον Δανιήλ, ώστε προτίμησε να ριχτεί στον λάκκο των λεόντων παρά να εγκαταλείψει την προσευχή του. Τελικά, η πίστη και το θάρρος του Δανιήλ υπερίσχυσαν απέναντι στη σατανική αντίσταση και βγήκε θριαμβευτικά από τον λάκκο των λεόντων—για να συνεχίσει να προσεύχεται για την Ιερουσαλήμ (βλ. Δανιήλ, κεφάλαιο 6).

Από τη δική μου προσωπική εμπειρία, που εκτείνεται σε πολλά χρόνια, θα ήθελα σε αυτό το σημείο να προσθέσω ένα προσωπικό σχόλιο. Έχω διαπιστώσει ότι η δέσμευση να προσευχόμαστε για την Ιερουσαλήμ και το Ισραήλ προκαλεί αναμφίβολα μια ιδιαίτερη ένταση αντίστασης από δυνάμεις εμπνεόμενες από τον Σατανά. Από την άλλη πλευρά, έχω επίσης διαπιστώσει ότι η υπόσχεση του Θεού προς εκείνους που προσεύχονται με αυτόν τον τρόπο παραμένει αληθινή: «θα ευημερούν εκείνοι που σε αγαπούν». Αυτός είναι ένας βιβλικός δρόμος προς την ευημερία—όχι μόνο με την οικονομική ή υλική έννοια, αλλά περιλαμβάνοντας τη διαρκή βεβαιότητα για την εύνοια, την προμήθεια και την προστασία του Θεού.

Τέταρτον, μπορούμε να επιδιώξουμε να ανταποδώσουμε το χρέος μας προς το Ισραήλ με έμπρακτες πράξεις καλοσύνης και ελέους. Στην επιστολή προς Ρωμαίους 12:6-8, ο Παύλος απαριθμεί επτά διαφορετικά χαρίσματα, τα οποία οι Χριστιανοί καλούνται να καλλιεργούν και να ασκούν. Το τελευταίο που αναφέρει είναι το χάρισμα της «ελεημοσύνης». Πιστεύω ότι είναι σωστό εμείς οι

Χριστιανοί να ασκούμε αυτό το χάρισμα όχι μόνο προς μεμονωμένους Ιουδαίους, αλλά και προς το Ισραήλ ως έθνος. Με αυτόν τον τρόπο, θα μπορούσαμε, ως έναν βαθμό, να εξιλεώσουμε τις αμέτρητες πράξεις αδικίας, σκληρότητας και βαρβαρότητας που έχουν διαπραχθεί εναντίον των Ιουδαίων στο πέρασμα των αιώνων—συχνά στο όνομα του Χριστιανισμού.

Λίγοι Χριστιανοί από τα έθνη γνωρίζουν τη βαθιά ριζωμένη, αλλά σπάνια εκφραζόμενη, στάση των Ιουδαίων απέναντί τους. Οι Ιουδαίοι έχουν υποστεί διωγμούς με πολλές διαφορετικές μορφές και από πολλούς διαφορετικούς ανθρώπους· όμως, σύμφωνα με τη δική τους θεώρηση της ιστορίας, οι πιο σκληροί και συστηματικοί διώκτες τους υπήρξαν οι Χριστιανοί. Πριν απορρίψουμε αυτή την άποψη ως αναληθή ή άδικη, ας ρίξουμε μια σύντομη ματιά στα ιστορικά γεγονότα στα οποία βασίζεται.

Κατά τον Μεσαίωνα, οι Σταυροφόροι, καθώς περνούσαν από την Ευρώπη καθ' οδόν προς τους Αγίους Τόπους για να τους «απελευθερώσουν», έσφαξαν ολόκληρες Εβραϊκές κοινότητες—άνδρες, γυναίκες και παιδιά—που αριθμούσαν πολλές εκατοντάδες. Αργότερα, όταν πράγματι κατάφεραν να καταλάβουν την Ιερουσαλήμ, έχυσαν περισσότερο αίμα και επέδειξαν μεγαλύτερη σκληρότητα από οποιονδήποτε άλλον από τους πολλούς κατακτητές της Ιερουσαλήμ πριν από αυτούς—με εξαίρεση ίσως τους Ρωμαίους υπό τον Τίτο. Όλα αυτά τα έκαναν στο όνομα του Χριστού και με τον σταυρό ως ιερό τους σύμβολο. (Γι' αυτόν τον λόγο, προσωπικά, δεν αισθάνομαι ποτέ άνετα όταν μια γνήσια παρουσίαση του ευαγγελίου χαρακτηρίζεται με τη λέξη «σταυροφορία».)

Αργότερα, στα γκέτο της Ευρώπης και της Ρωσίας, ήταν Χριστιανοί ιερείς, κρατώντας σταυρούς, εκείνοι που οδηγούσαν τα πλήθη εναντίον των Εβραϊκών κοινοτήτων—λεηλατώντας και πυρπολώντας τα σπίτια και τις συναγωγές τους, βιάζοντας τις γυναίκες τους και δολοφονώντας όσους προσπαθούσαν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Η δικαιολογία τους γι' αυτό ήταν ότι οι ίδιοι οι Ιουδαίοι είχαν «δολοφονήσει τον Χριστό».

Και πάλι, στη ζωντανή μνήμη της δικής μας εποχής, οι Ναζί—κατά τη συστηματική εξόντωση έξι εκατομμυρίων Ιουδαίων στην Ευρώπη—χρησιμοποίησαν ως όργανά τους ανθρώπους που ομολογούσαν ότι ήταν Χριστιανοί—κυρίως Λουθηρανούς ή Καθολικούς. Επιπλέον, καμία μεγάλη Χριστιανική ομάδα, στην Ευρώπη ή αλλού, δεν ύψωσε τη φωνή της για να διαμαρτυρηθεί ή να καταδικάσει την πολιτική των Ναζί εναντίον των Ιουδαίων. Στα μάτια των Ιουδαίων, πλήθη Χριστιανών θεωρούνται καταδικασμένα μόνο και μόνο εξαιτίας της σιωπής τους.

Για να αναιρεθούν οι επιπτώσεις που είχαν αυτές οι εμπειρίες—και αμέτρητες άλλες παρόμοιες—στον Εβραϊκό λαό, θα χρειαστούν περισσότερα από φυλλάδια ή κηρύγματα. Θα απαιτηθούν πράξεις—τόσο ατομικές όσο και συλλογικές—που να είναι ολοφάνερα τόσο γεμάτες καλοσύνη και έλεος, όσο άδικες και σκληρές ήταν οι προηγούμενες πράξεις.

Τέλος, χρειάζεται να έχουμε κατά νου ότι ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες στην κρίση του Θεού για όλα τα άλλα έθνη θα είναι ο τρόπος με τον οποίο αυτά φέρθηκαν στους Ιουδαίους. Στο Κατά Ματθαίον 25:31–46 έχουμε μια εικόνα του Χριστού ως Βασιλιά, στο τέλος αυτού του αιώνα, καθισμένου στον θρόνο της δόξας Του, με όλα τα έθνη συγκεντρωμένα μπροστά Του για κρίση. Χωρίζονται σε δύο κατηγορίες—τα «πρόβατα», που γίνονται δεκτά στη βασιλεία του Χριστού, και τα «κατσίκια», που απορρίπτονται από τη βασιλεία Του. Και στις δύο περιπτώσεις, ο λόγος που δίνει ο Χριστός είναι: «Σας διαβεβαιώνω, καθόσον αυτό το κάνατε σε έναν από τούτους τους ελάχιστους αδελφούς μου, το κάνατε σε μένα». Τα έθνη που δείχνουν έλεος στους Ιουδαίους θα λάβουν έλεος από τον Θεό· τα έθνη που αρνούνται να δείξουν έλεος στους Ιουδαίους θα στερηθούν το έλεος του Θεού.

Σε κάποιο βαθμό, αυτό έχει ήδη αποδειχθεί αληθινό πολλές φορές στην ιστορία. Για παράδειγμα, κατά τον 15ο και 16ο αιώνα, η Ισπανία ήταν το κυρίαρχο έθνος της Ευρώπης, με υψηλό επίπεδο πολιτισμού, ισχυρό στρατό και ναυτικό, και μια αυτοκρατορία που εκτεινόταν και στα δύο ημισφαίρια. Ωστόσο, μέσα σε έναν αιώνα από την εκδίωξη όλων των Ιουδαίων από τα εδάφη της, η Ισπανία κατέληξε να γίνει μια παρακμάζουσα δύναμη δεύτερης κατηγορίας.

Στη δική μου προσωπική μνήμη και εμπειρία, κάτι παρόμοιο συνέβη και στην πατρίδα μου, τη Βρετανία. Η Βρετανία βγήκε νικήτρια από δύο Παγκόσμιους Πολέμους, διατηρώντας ακέραιη μια αυτοκρατορία που ίσως ήταν η πιο εκτεταμένη στην ανθρώπινη ιστορία. Όμως, το 1947–48, ως δύναμη εντολής στην Παλαιστίνη, η Βρετανία αντιτάχθηκε και προσπάθησε να εμποδίσει την ανασύσταση του Ισραήλ ως κυρίαρχου έθνους με δικό του κράτος. (Επειδή ζούσα στην Ιερουσαλήμ καθ' όλη αυτή την περίοδο, κάνω αυτή τη δήλωση ως αυτόπτης μάρτυρας όσων πραγματικά συνέβησαν.) Από εκείνη ακριβώς τη στιγμή της ιστορίας, η Βρετανική Αυτοκρατορία εισήλθε σε μια διαδικασία παρακμής και διάλυσης τόσο ταχεία και ολοκληρωτική, ώστε δεν μπορεί να εξηγηθεί απλώς από τους σχετικούς πολιτικούς, στρατιωτικούς ή οικονομικούς παράγοντες. Σήμερα, λιγότερο από μία γενιά αργότερα, η Βρετανία—όπως και η Ισπανία—είναι μια δύναμη δεύτερης κατηγορίας που αγωνίζεται να σταθεί στα πόδια της.

Αυτό αποτελεί, τουλάχιστον εν μέρει, την εφαρμογή μιας Θεϊκής αρχής που διατυπώνεται στον Ησαΐα 60:12:

«Το έθνος και το βασίλειο που δε θα σου δουλέψουν, θα εξολοθρευτούν, αυτά τα έθνη θα καταστραφούν ολότελα».

Εδώ ο Θεός υπόσχεται στο Ισραήλ και, ταυτόχρονα, προειδοποιεί όλα τα έθνη ότι θα επιφέρει κρίση σε κάθε έθνος που αντιτίθεται στους λυτρωτικούς και αποκαταστατικούς σκοπούς Του για το Ισραήλ. Επομένως, καθώς επιδιώκουν και προσεύχονται για το καλό του Ισραήλ, οι Χριστιανοί από τα έθνη χρειάζεται να υπενθυμίζουν στον εαυτό τους ότι δεν υπηρετούν μόνο τα συμφέροντα του Ισραήλ, αλλά, ακόμη περισσότερο, τα συμφέροντα του δικού τους έθνους.

Διδακτική Επιστολή

Κείμενο Κηρύγματος: TL-L800-100-GRE

Τελευταία Ενημέρωση: 20 Sept 2026

Ιστοσελίδα: [Derekprince.com/el/resources](https://derekprince.com/el/resources)

“«Το βασικό μας
πρόβλημα ως
ανθρώπινα όντα είναι
ότι δεν
συνειδητοποιούμε πόσο
πολύτιμοι είμαστε.»”

Derek Prince

[Derekprince.com/el/resources](https://derekprince.com/el/resources)